

Arrest

**nr. 191 417 van 4 september 2017
in de zaak RvV XI/IV**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Avaarse origine te zijn. U bent geboren op (...) in Makhachkala (Dagestan), maar woonde in Khasavyurt (Dagestan). U bent minderjarig.

Bijna negen jaar geleden komt u naar België samen met uw moeder Z. B. (...) (O.V. (...)) en uw zus A. B. (...) (O.V. (...)), omdat uw ouders in Dagestan problemen hadden met de politie. Op 10 september 2008 dient uw moeder daartoe een asielaanvraag in in België. Op 30 oktober 2008 gaat het Commissariaat-generaal (CGVS) inzake deze aanvraag evenwel over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een beslissing die op 27 februari 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd wordt.

Zo'n twee jaar nadat u in België was aangekomen, komen ook uw vader U. B. (...) (O.V. (...)) en uw broer A. B. (...) (O.V. (...)) toe in dit land. Uw vader dient op 10 januari 2010 een asielaanvraag in in

België. Op 6 mei 2010 wordt ook zijn aanvraag besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een beslissing die op 16 december 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd wordt.

Sinds de aankomst van uw vader in België, is de relatie tussen uw ouders slecht. Ze maken vaak ruzie en het gebeurt dat uw vader uw moeder slaat. Uw broer krijgt ondertussen problemen met de politie in België – waarom precies weet u niet. Als de politie hem in 2015 bij jullie thuis komt zoeken, nemen ze in de plaats uw vader mee en brengen ze hem naar een gesloten centrum. Op 29 oktober 2015 dient uw vader een tweede asielaanvraag in die in overweging wordt genomen, maar nog voor het onderzoek ten gronde doet hij daar op 27 november 2015 afstand van. Uw vader wordt teruggestuurd naar de Russische Federatie en na zijn vertrek scheiden uw ouders. Uw broer gaat hem kort daarop vrijwillig achterna. U, uw moeder en uw zus blijven in België. Sindsdien heeft u soms telefonisch contact met uw vader en uw broer, maar ze zeggen niet waar in de Russische Federatie ze zich bevinden. U denkt dat ze niet in Dagestan zijn. Aan de telefoon vraagt uw vader u soms of u al een hoofddoek draagt. U wil dit evenwel niet doen.

Ook een aantal familieleden van uw vader in Dagestan (meer bepaald zijn neef en zijn schoonbroer) vragen u telefonisch een hoofddoek te dragen en lange kleren zoals in Dagestan te dragen. Ze vragen u terug te komen naar Dagestan om daar te trouwen. Ongeveer een jaar geleden laten ze u zelfs weten dat ze al iemand voor u gevonden hebben om mee te trouwen.

Op 7 oktober 2016 vraagt u als minderjarige zelf voor het eerst asiel aan bij de Belgische autoriteiten omdat u niet naar Dagestan terug wil. U verwijst daarbij naar de wens van (de familie van) uw vader om te trouwen in Dagestan met iemand die u niet kent en naar hun vraag om een hoofddoek en lange kleren te dragen. U haalt ook aan dat u in Dagestan niet vrij zal zijn, omdat de mening van meisjes daar niet belangrijk is. U wil niet trouwen, maar eerst verder studeren en werk vinden. U zegt ook Dagestan en zijn gebruiken niet meer te kennen omdat u al lang in België woont.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van een duplicaat van uw geboorteakte en een kopie van een psychologisch attest van uw moeder.

B. Motivering

Doorheen uw verklaringen haalt u verschillende elementen aan waarom u niet wil terugkeren naar uw land van herkomst, de Russische Federatie en meer bepaald naar Dagestan waar u oorspronkelijk vandaan komt. U wil geen hoofddoek of de in Dagestan gangbare (lange) kledij dragen – daar bent u al verschillende keren naar gevraagd door uw vader en zijn familieleden. U vreest ook dat u uitgehuwelijkt zal worden – de familie van uw vader zou al iemand op het oog hebben voor u. Volgens u zal u in Dagestan niet vrij zijn, meer bepaald zegt u dat de mening van meisjes in Dagestan niet belangrijk is en dat u daar niet zou mogen verder studeren. U haalt ook aan dat u Dagestan niet meer kent en niet meer vertrouwd bent met de gebruiken, regels en tradities aldaar. U slaagt er echter niet in in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Wat betreft uw verklaringen dat u geen hoofddoek of gangbare lange kledij wil dragen in Dagestan, (CGVS p. 5-6, 8, 9, 10-11, 15), er moet op gewezen worden dat u niet aannemelijk maakt dat het dragen van dergelijke kledingstukken in uw hoofde aanleiding zou geven tot vervolging of het lijden van ernstige schade. Dergelijke door u aangehaalde beperkingen en voorschriften op vestimentair vlak zijn gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene in Dagestan geldende (gewoonte)regels. Er dient daarbij op gewezen te worden dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Immers, gevraagd waarom u geen hoofddoek of lange kleren wil dragen, verklaart u dat u zich er niet goed zou bij voelen door dat te dragen. Gevraagd waarom niet, verklaart u het niet te weten; u voelt zich gewoon beter in de kleren die u nu (in België) draagt. Gevraagd waarom u zich niet goed zou voelen met een hoofddoek, verklaart u gewoon dat u niet wil bedekt zijn en uw haren los wil dragen en juwelen en make up te willen dragen. U voegt eraan toe dat het niet 'uw type' is om bedekt te zijn, dat een hoofddoek echt niets voor u is en dat u al heel uw leven hier andere kleren draagt. Op de vraag of u zich niet zou kunnen passen aan de geldende kledingvoorschriften in Dagestan, verklaart u dat u bent opgegroeid met de Belgische regels en tradities en dat u zich niet zo snel zal kunnen aanpassen aan de Dagestaanse tradities (CGVS p. 10-11). Dergelijke bezwaren voor het dragen van een hoofddoek en de door u benoemde lange kledij zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig aangezien het dragen van in Dagestan gangbare kledingstukken geen aanleiding zou geven tot de schending van een fundamenteel recht en zodoende tot een onmenselijke behandeling. Bovendien blijken uit uw verklaringen elementen die allerminst wijzen op de onmogelijkheid om te conformeren naar de normen van de Dagestaanse maatschappij. Zo verklaart u verschillende keren dat u daar 'nog' niet klaar voor bent en zich op dit moment 'te jong' voelt om dat te dragen. Als u dan gevraagd wordt of u dat op termijn wel zou

dragen, verklaart u van niet maar u slaagt er niet in deze overtuiging afdoende te onderbouwen ("ik weet het niet"). U verklaart ook dat u zich misschien wel bedekt zou kleden als u in uw land volgens de regels zou zijn opgevoed (CGVS p. 5, 10, 11). Zodoende maakt u niet aannemelijk dat u zich in Dagestan niet zou kunnen aanpassen aan de gebruikelijke klederdracht.

Naar analogie met uw moeder, die op jonge leeftijd getrouwd is en haar man (uw vader) voor haar huwelijk nooit gezien had, roept u daarnaast in dat u bij een terugkeer naar Dagestan vreest uitgehuwelijkt te worden, zoals dat volgens u bij alle (jonge) meisjes in Dagestan het geval is (CGVS p. 8, 9, 11-14). U slaagt er echter niet in uw vrees voor vervolging op dit punt in concreto aannemelijk te maken; het louter verwijzen naar de algemene situatie in uw land van herkomst is immers onvoldoende om in uw hoofde een persoonlijke vrees te concluderen. U verklaart dan wel dat de familie van uw vader reeds iemand voor u op het oog zou hebben om mee te trouwen (CGVS p. 8, 10), maar na een analyse van deze verklaringen blijkt dat u wat dit betreft over geen enkele concrete, overtuigende aanwijzing beschikt waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Dagestan daadwerkelijk zou worden uitgehuwelijkt. Zo weet u niet wie precies ze voor u al gevonden zouden hebben om mee te trouwen. Behalve dat het een goede jongen zou zijn, weet u niets anders te vertellen over deze bewuste persoon. Naar eigen zeggen omdat u in shock was en u dat niet mag vragen. Zij er echter op gewezen dat u dit nieuws op verschillende tijdstippen en van verschillende personen hebt vernomen, onder wie ook de zus van uw vader. U maakt echter niet aannemelijk waarom u zich hierover niet bij haar zou kunnen informeren of bij uw moeder, die zelf eveneens door de familie van uw vader hierover op de hoogte gebracht werd (CGVS, p. 12-13). U verklaart slechts probeerd te hebben om meer te weten te komen over deze persoon – u zegt zelfs dat u niet wenst meer te weten over de persoon die de familie van uw vader voor u gevonden zou hebben (CGVS p. 13). Dergelijke verklaringen omtrent een nochtans cruciaal aspect van de uithuwelijking die u boven het hoofd zou hangen (i.e. de identiteit van de bewuste bruidegom in spe), zijn evenwel dermate vaag dat ze niet overtuigen. Het is opvallend en weinig aannemelijk dat een asielzoeker die absoluut niet wil trouwen met iemand die door haar familie zou zijn uitgekozen en dit element aanhaalt als één van de belangrijkste (zo niet hét belangrijkste) punt(en) in haar asielaanvraag, niet de moeite neemt om zich te informeren over wie de persoon dan zou zijn met ze gedwongen zou moeten trouwen, hoewel ze daartoe toch de mogelijkheden had – u onderhoudt nog contacten met het thuisfront (CGVS p. 6-7). Bijgevolg kunnen uw verklaringen over deze concrete uithuwelijking die u in Dagestan te wachten zou staan – uitgaande van de familie van uw vader van wie uw moeder reeds gescheiden is (CGVS p. 5, 14) – niet weerhouden worden en blijkt uw stelling dat u in Dagestan meteen zou moeten trouwen enkel gebaseerd op uw overtuiging dat alle meisjes in Dagestan vroeg moeten huwen (zie boven). Een overtuiging die u met geen enkel document kon objectiveren. Echter, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Zodoende kan in uw hoofde niet besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade omwille van een mogelijk gedwongen huwelijk bij terugkeer naar Dagestan. Aangezien u niet aannemelijk maakt dat u bij terugkeer naar Dagestan het slachtoffer zou worden van een gedwongen huwelijk, volstaan ook uw verklaringen dat u omwille van een dergelijk huwelijk niet zou kunnen verder studeren en altijd binnenshuis zou moeten blijven (CGVS p. 8, 14-15) niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

Verder kan gewezen worden op uw verklaringen dat er in Dagestan geen vrijheid is voor meisjes/vrouwen, meer concreet zegt u dat de mening van meisjes in Dagestan niet belangrijk is en dat u niet zal mogen zeggen dat u niet met iemand wil trouwen of dat u geen hoofddoek of lange kleren wil dragen (CGVS p. 8, 10). Wat dit betreft dient er te worden gesteld dat het feit bij terugkeer naar uw land van herkomst niet dezelfde vrijheden te kunnen genieten als die u gekend hebt tijdens uw verblijf in België, niet volstaat om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Dagestan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Dagestan geldende regels. Er dient op gewezen dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. De elementen die u ter zake inroept, kunnen dan ook niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking een onmenselijke behandeling is. Een aantal van deze door u opgeworpen elementen werden reeds eerder uitvoeriger besproken (zie boven). Ook uw loutere verklaringen dat u als vrouw helemaal niet zou kunnen verder studeren in Dagestan omdat er volgens u in Dagestan geen enkel meisje is dat verder studeert (CGVS

p. 15), kunnen bezwaarlijk weerhouden worden, daar uit uw verklaringen zelf blijkt dat u niet voor alle meisjes in Dagestan kan spreken en u aangeeft dat er misschien wel meisjes zijn die verder studeren (u kent er evenwel zelf zo geen) (CGVS p. 15). Bijgevolg is uw overtuiging op dit vlak enkel gebaseerd op persoonlijke en blote verklaringen die u met geen enkel objectief element weet te staven. Evenmin toont u aan dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou kunnen houden aan de wetten, regels en gebruiken in Dagestan. Immers, u maakt niet aannemelijk waarom uw gebrek aan kennis van de regels, gebruiken en tradities in uw herkomstland (CGVS p. 8) in uw hoofde een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit zou inhouden bij terugkeer naar de Russische Federatie, en meer bepaald Dagestan. Op de vraag of u de gebruiken in Dagestan dan niet opnieuw zou kunnen leren, verklaart u immers enkel dat u het niet weet. Als u gewezen wordt op het feit dat Dagestan niet zo vreemd is voor u aangezien u daar in uw jonge jaren toch al gewoond heeft, zegt u alleen dat u toen nog een kind was en nu bijna achttien en dat dat toch anders is (CGVS p. 15). Echter, dergelijke verklaringen zijn onvoldoende om aan te nemen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u desondanks niet meer in staat zou zijn zich te houden aan de in uw herkomstland geldende wetten, regels en gebruiken. Bijgevolg volstaat ook dit motief niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

Doorheen uw verklaringen gaf u ook aan niet naar Dagestan te willen terugkeren omdat u al acht jaar in België bent en u hier vrienden heeft (CGVS p. 5, 8, 10). Niettemin er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar uw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, is dit motief onvoldoende zwaarwichtig om een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen. Hieruit blijkt immers geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Bijgevolg kan omwille hiervan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden geconcludeerd.

Wat betreft uw vrees voor uw veiligheid omwille van de vroegere problemen van uw ouders – volgens u hadden uw ouders destijds problemen met de politie die naar jullie huis gekomen was, waardoor uw vader zich verstopte en uw moeder werd meegenomen – verklaart u dat u niet weet wat de oorzaak van deze problemen was omdat ze u daar nooit iets over gezegd hebben, maar tevens ook dat de politie als gevolg daarvan u nu ook zou lastigvallen in Dagestan of zelfs meenemen (CGVS p. 3-4, 8-9). Welnu, er moet op gewezen worden dat uw ouders diezelfde problemen reeds aanhaalden in het kader van hun eigen asielaanvragen. In het kader van de (eerste) asielaanvragen van uw ouders werd echter de beslissing genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door uw ouders aangehaalde problemen ongeloofwaardig bevonden werden (volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw vader afstand deed van zijn latere, tweede asielaanvraag nog voor die ten gronde werd beoordeeld). Aangezien in het kader van de asielaanvragen van uw ouders een weigeringsbeslissing werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de problemen van uw ouders. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van uw ouders werden genomen, verwijst ik graag naar hun beslissingen, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken haalde u tijdens uw asielaanvraag ook aan dat u de Russische taal niet meer machtig zou zijn (CGVS vragenlijst 19.10.2016 vraag 3.5). Opvallend genoeg vermeldt u dit element niet meer tijdens uw gehoor op het CGVS, niettemin u hiertoe meermaals de mogelijkheid heeft gekregen (CGVS, p. 8, 10, 15). Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees koestert bij terugkeer naar uw herkomstland omwille van uw gebrekkige kennis van het Russisch, kan ervan uitgegaan worden dat u dit motief ook inroept ten overstaan van het CGVS. Het feit dat u dit nalaat, ondermijnt uw vrees ter zake. Op grond van uw verklaringen bij de DVZ kan hoe dan ook niet besloten worden tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit bij een terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw gebrekkige talenkennis.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan deze analyse. Uw Russische geboorteakte bevat immers louter persoonsgegevens. Het psychologisch attest uit 2009 (waarmee wil aantonen dat uw moeder problemen had en dat niet aankon, CGVS p. 7) bevat informatie over uw moeder, waarbij haar destijds moeilijke psychologische situatie en behandeling worden beschreven, evenals de impact die dat had op haar relatie en omgang met u en uw zus. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de moeilijke periode die uw moeder en u toen moeten hebben doorgemaakt, kan erop gewezen worden dat uw relatie met uw moeder desondanks erg verbeterd is (CGVS p. 6, zoals ook blijkt uit het psychologisch verslag),

maar vooral dat dit document geen ander licht werpt op de door u aangehaalde elementen in het kader van uw asielaanvraag.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat zij nog steeds minderjarig is en ondertussen bijna negen jaar in België verblijft. Zij meent dat het ontnemen van haar basisrechten die ze steeds gehad heeft in België wel degelijk het lijden van ernstige schade inhoudt. Het zich niet kunnen aanpassen aan de klederdracht in Dagestan zou voor haar *“een ondragelijk mentale uitdaging”* worden.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat er door verwerende partij in de bestreden beslissing terecht op gewezen wordt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn en dat bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden niet onoverkomelijk zijn. Voorts wordt uitgebreid gemotiveerd dat uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkele manier blijkt dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Verwerende partij motiveert desbetreffend als volgt: *“Immers, gevraagd waarom u geen hoofddoek of lange kleren wil dragen, verklaart u dat u zich er niet goed zou bij voelen door dat te dragen. Gevraagd waarom niet, verklaart u het niet te weten; u voelt zich gewoon beter in de kleren die u nu (in België) draagt. Gevraagd waarom u zich niet goed zou voelen met een hoofddoek, verklaart u gewoon dat u niet wil bedekt zijn en uw haren los wil dragen en juwelen en make up te willen dragen. U voegt eraan toe dat het niet ‘uw type’ is om bedekt te zijn, dat een hoofddoek echt niets voor u is en dat u al heel uw leven hier andere kleren draagt. Op de vraag of u zich niet zou kunnen passen aan de geldende kledingvoorschriften in Dagestan, verklaart u dat u bent opgegroeid met de Belgische regels en tradities en dat u zich niet zo snel zal kunnen aanpassen aan de Dagestaanse tradities (CGVS p. 10-11). Dergelijke bezwaren voor het dragen van een hoofddoek en de door u benoemde lange kledij zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig aangezien het dragen van in Dagestan gangbare kledingstukken geen aanleiding zou geven tot de schending van een fundamenteel recht en zodoende tot een onmenselijke behandeling. Bovendien blijken uit uw verklaringen elementen die allerminst wijzen op de onmogelijkheid om te conformeren naar de normen van de Dagestaanse maatschappij. Zo verklaart u verschillende keren dat u daar ‘nog’ niet klaar voor bent en zich op dit moment ‘te jong’ voelt om dat te dragen. Als u dan gevraagd wordt of u dat op termijn wel zou dragen, verklaart u van niet maar u slaagt er niet in deze overtuiging afdoende te onderbouwen (“ik weet het niet”). U verklaart ook dat u zich misschien wel bedekt zou kleden als u in uw land volgens de regels zou zijn opgevoed (CGVS p. 5, 10, 11). Zodoende maakt u niet aannemelijk dat u zich in Dagestan niet zou kunnen aanpassen aan de gebruikelijke klederdracht.”* Met bovenstaand betoog toont verzoekende partij evenmin *in concreto* aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de geldende normen en waarden bij terugkeer. Het louter verwijzen naar haar jonge leeftijd en haar verblijf in België volstaat niet om aan te tonen dat het voor haar onmogelijk is zich aan te passen aan de normen van de Dagestaanse maatschappij.

2.2.4.1. Voorts benadrukt verzoekende partij haar vrees om uitgehuwelijkt te worden. Wat betreft het zich niet verder informeren naar de persoon aan wie zij uitgehuwelijkt zal worden, bemerkt verzoekende partij dat zij gezien haar jonge leeftijd weinig behoefte heeft om de identiteit van deze persoon te achterhalen. Zij was bovendien in shock en erg bang. Daarenboven dient de kwestie gezien te worden in de context van de Dagestaanse gebruiken en verzoekende partij duidt erop dat ook haar moeder uitgehuwelijkt werd. Verzoekende partij heeft geen enkele zeggenschap over de persoon aan wie zij uitgehuwelijkt zal worden, waardoor het dan ook overbodig is om te achterhalen wat voor iemand hij is. Voorts spreekt het voor zich dat zij de nakende uithuwelijking niet kan staven met documentatie. Verzoekende partij meent dat het bijzonder onredelijk is van de commissaris-generaal om aan haar te vragen haar overtuiging betreffende het uithuwelijken van jonge meisjes met objectieve documentatie te staven. De commissaris-generaal schuift zo zijn onderzoeksplicht terzijde. De bestreden beslissing

bevat overigens geen enkele motivering over het uithuwelijken en de rechten van de vrouwen in Dagestan.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat van verzoekende partij, die absoluut niet wil trouwen met iemand die door haar familie zou zijn uitgekozen en dit element aanhaalt als één van de belangrijkste (zo niet hét belangrijkste) punt(en) in haar asielaanvraag, redelijkerwijs verwacht mag worden dat deze zich zou informeren over wie de persoon dan zou zijn met wie ze gedwongen zou moeten trouwen, temeer gezien ze daartoe de mogelijkheden had, gelet op haar contacten met het thuisfront. Bovendien was verzoekende partij reeds zestien, zeventien jaar toen haar zou gezegd zijn dat een huwelijkskandidaat voor haar werd gevonden waardoor zij hoegenaamd geen *infans* meer is. Gelet op de vage en weinig concrete verklaringen van verzoekende partij aangaande de persoon aan wie zij uitgehuwelijkt zou worden, maakt verzoekende partij geenszins hard dat de familie van haar vader reeds iemand voor haar op het oog zou hebben om mee te trouwen. Verwerende partij concludeert dan ook terecht dat de verklaringen van verzoekende partij over deze concrete uithuwelijking die haar in Dagestan te wachten zou staan niet weerhouden kunnen worden en dat de stelling van verzoekende partij dat zij in Dagestan meteen zou moeten trouwen enkel gebaseerd is op haar overtuiging dat alle meisjes in Dagestan vroeg moeten huwen. In verband met deze overtuiging wordt er door verwerende partij evenwel op gewezen dat door verzoekende partij geen objectieve informatie wordt bijgebracht waaruit inderdaad blijkt dat alle meisjes in Dagestan vroeg moeten huwen. De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. X). Noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). Ten slotte wijst de Raad er nog op dat, daar waar verzoekende partij hekelt dat de bestreden beslissing geen enkele motivering over het uithuwelijken en de rechten van de vrouwen in Dagestan bevat, de loutere algemene situatie voor vrouwen in Dagestan niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.5.1. Daar waar verwerende partij van oordeel is dat de overtuiging van verzoekende partij dat zij als vrouw niet kan verder studeren in Dagestan omdat er volgens haar in Dagestan geen enkel meisje is dat verder studeert enkel gebaseerd is op persoonlijke en blote verklaringen die zij met geen enkel objectief element weet te staven, voert verzoekende partij aan dat de blote beweringen van verwerende partij niet gestaafd worden met objectieve argumentatie en dat nergens in het administratief dossier gewag wordt gemaakt over het leed van jonge vrouwen in Dagestan. Verzoekende partij wijst erop dat het recht op onderwijs een fundamenteel recht betreft en dat verwerende partij niet aantoonde dat haar recht op onderwijs niet geschonden zal worden bij terugkeer naar Dagestan.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel wederom op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. X). Noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). Verzoekende partij baseert haar verklaring dat zij als vrouw niet verder zal kunnen studeren in Dagestan louter op haar overtuiging dat er volgens haar geen enkel meisje is dat verder studeert. Evenwel werd door verwerende partij vastgesteld dat uit haar verklaringen zelf blijkt dat zij niet voor alle meisjes in Dagestan kan spreken en zij aangeeft dat er misschien wel meisjes zijn die verder studeren. De verklaringen van verzoekende partij zijn dan ook geenszins overtuigend. Verzoekende partij staft haar bewering dat in Dagestan geen enkel meisje verder studeert evenmin met objectieve informatie en beperkt zich dan ook tot blote beweringen.

2.2.6. Ten slotte stelt de Raad vast dat de motivering van verwerende partij aangaande de door verzoekende partij opgeworpen vrees voor haar veiligheid omwille van de vroegere problemen van haar ouders en de motivering in verband met de verklaring van verzoekende partij dat zij de Russische taal

niet meer machtig zou zijn, motieven betreffen die door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan de door verzoekende partij voorgehouden problematiek geen geloof kan worden gehecht en zij derhalve niet aannemelijk maakt een vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals respectievelijk bepaald bij artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviseerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ok in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 20 en 21), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 16 januari 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, bijgestaan door haar advocaat en haar voogd (moeder). De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat de asielproblematiek van verzoekende partij niet als geloofwaardig en aannemelijk kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT